

B.Dolenc: Sveti Janez Henrik Newman

Svetnik, ki nagovarja srca

2. maj: Moja duša naj bo s svetniki

Naše šmarnice smo včeraj začeli z razmišljanjem o svetnikih, ki so »ljudje za vse čase.« Eden izmed njih je Janez Henrik Newman, angleški svetnik iz 19.stoletja. Krajevno in časovno nam je sicer nekoliko oddaljen, a kot svetnik nam je zelo blizu. Zato je vredno spoznati, kako je potekalo njegovo dolgo življenje - dočakal je kar 89 let. Skozi njegove bogate pridige, molitve in premišljevanja si ga lahko izberemo za duhovnega voditelja. Predvsem pa nam je lahko vzornik in priprošnjik.

O svetnikih velja: čim bolj se jim približamo, tem večji so, tem bolj zaslutimo njihovo resnično veličino. Tudi našemu svetniku Janezu Henriku Newmanu se približujemo kakor visoki gori, ki nas bo dvignila v višine in omogočila razgled na lepoto Božjega stvarstva.

Svetništvo ima nešteto obrazov, eden je lepši od drugega. Svetnik je človek, zaradi katerega postaja življenje na tem svetu bolj človeško. Lahko bi rekli tudi: postaja bolj Božje in zato tudi bolj človeško. Svetnik prinaša sonce v besedah in dejanjih. Ob njem si zaželiš, da bi tudi sam postal boljši in plemenitejši. Svetnik je človek, ki odpušča, ko vsi vpijejo po maščevanju. Človek, ki živi za lepoto in resnico. Nekdo je predlagal, da bi morali skladatelja Mozarta razglasiti za svetnika, ker je toliko ljudem prinesel in še prinaša lepoto.

V vsakem človeku je skrita želja, da bi bil popolnoma dober, kakor je v vsakem želja, da bi bil lep, ljubljen in spoštovan. Le kdo si ne želi, da bi se končno otresel slabosti in napak?

To prirojeno željo potrjujeta tudi evangelij in nauk Cerkve. Učita nas, da smo vsi krščeni poklicani k svetosti. Svetost ni nekakšna »specializacija« kristjana, prihranjena le za nekatere. Če nas Bog kliče k svetosti, pomeni, da nam svetost tudi omogoča.

Sv. papež Janez XXIII. je hudomušno pripomnil: »Človek lahko postane svetnik, pa naj ima v roki škofovsko ali papeško pastirsko palico ali pa metlo.«

Janez Henrik Newman se je od svojih mladostnih let navduševal za svetost. Občudoval je cerkvene očete, to je svetnike in teologe prvih stoletij, ki so za pravo vero trpeli tudi preganjanja. Ko je pred svojo veliko odločitvijo o prestopu v Katoliško cerkev razmišljal o tem, kdo je v zgodovini učil zmote in kdo resnico, je zapisal, da najbolj verjame svetnikom: »Moja duša naj bo s svetniki! /... / Z ljubeznijo in češčenjem bi rad padel k nogam tistih, katerih podoba je bila neprestano pred mojimi očmi in katerih blagoglasne besede so bile vedno v mojih ušesih.« »Moja duša naj bo s svetniki« - to pomeni: verjamem tistim, ki so svoje besede potrjevali s svetim življenjem.

Biti svet po njegovem pomeni »z veseljem spolnjevati Božje zapovedi« in živeti s pogledom, usmerjenim v prihodnji svet. Svetost nam je potrebna, ker človek, ki ne živi sveto, čeprav bi prišel v nebesa, tam ne bi bil srečen. Ne bi prenesel pogleda obličja živega Boga, ne bi se ga veselil.